

BIBLIOTECA MUNICIPAL
SOLER Y PALET
Lote Soler y Palet
Donativo de _____
Tarrasa _____

Organo de la Societat del mateix nom. Sortirà quant ho tindrà per convenient.

Com que no volém tenir cap mal de cap en portá 'ls llibres, no s' admeten suscripcions ni anuncis.

Cada número valdrá ó 'n farém pagá

DOS GALLS

Números atrassats, tres lufas.

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ
á casa en
RAMON MINGUELL
CARRER DE SANT PERE

Per no equivocar-se, es l'única casa de Tarrassa que té set portes.
Entre mig de la primera y l'última, hi ha un lleterero que diu *Rumbo*.

Tothom pot ser barretaire.

No s' admet cap treball firmat ni escrit ab mala lletra.

Tampoch s' admeten citacions de cap mena.

Qui tingui mals de cap que se 'ls passi... y llestos.

Los amors del Duch d' Egara.

Es de nit y fá un fret qu' es capás de fé sortir panallóns á la bandereta de la farola de la Plassa.

Tot es silenci y fosquedat: las teyeras son apagadas, lo vent xiula, y la ronda de nit camina d' esma.

S' obra la porta d' una casa del carrer del Cardaire y surt un bulto, que després de haber ben tancat, se dirigeix carré de Sant Pere amunt, travessa 'l carré Nou, s' atura á béure aigua á la Créu-gran, passa mes que depressa 'l Pont de Sant Pere, y s' assenta al péu dels lladroners y fá un cigarro.

Es un guerrero.

A jutjar per la flamant espasa, lo llhent casco y la ben teixida cota de malla, es d' una casa de senyors y jove. Es l' heréu del Duch d' Egara, senyor d' aquets encontorns y un valent de primera. Próu ho demostrá en lo siti del Castell quan los moros volian apoderarsen. Vá fer mes desgracias ell, que tots los caballers d' Egara plegats. ¡Quin modo d' escapsar clepsas! Alló no era á jornal, era á préu fet y trevallant tretze horas. D' aquella feta se 'l nombrá Duch d' Egara.

Are ja sabém qui es.

Després d' haber aprofitat fins la burilla del cigarro, s' alsa resolt, y baixant pel tament, passá per detrás de Sant Pere y s' atura devant d' una bonica casa de gòtic finestral y fá una senya.

No passaren dos horas que dels porticons de la finestra, surtis primerament un nas de regular llargaria, una cara després y per fi una hermosa egarense ab xambra.

Morena com lo pá de pagés, d' ulls espressius, de negre y abundant cabellera, era lo verdader tipo de la bellesa, que demostraba una vegada mes, que per hepidernis bonicas, cap com las fillas de la noble Egara.

Despres d' uns quants sospirs d' ordenansa, tira una escala de corda y 'l jove guerrero s' hi enfila quedantse á mitj aire.

Un parell de recargolats petons ván sé 'l Déu vos guart de la felís parella.

—Isabel del meu cor, rateta de la meva esperansa, consol dels méus desitjos, digam, digam un' altre volta que m' estimas, que d' amor glateixo.

—Sí, Jordi meu, t' estimo, are mes que may: ja no es amor lo que per tú sento, es boixeria que 'm causarà moltas llágrimas.

—Té, hermosa pitera; mos llavis las aixugarán.

Un' altre racció de petóns, quatre plarie, dintre mon cor, l' ardenta passió amorosa que 'm dona vida y 'm ra pessigollas al cap de vall de la esque-na. ¿No es vritat, que tu, com jó, sentis al tenirme al devant, creixer mes y mes ton amor? ¡Oh, sí, carmel-lo enstrat de cal Piera! Desde aquí observo las palpitations de ton cor ab lo moviment que 't fá la xambra. Jo per tú, no dormo si estich desvellat, no menjo si no ting gana y estich trist fora de tú. En cambi, soch l' home mes xambó quan contemplo aquet bé de Déu que t' ha regalat la naturalesa.

—Mira't deixém los romansos per mes tart y parlém de lo que importa.

—¿Qué diu ton pare?

—Que pugis aquí dalt y veurás com balla. Lo compte, mon pare, no hi ha dia que no m' endossi un sermó ab companyament de clatelladas. Ahir precisament, tú sabs bé que ting una verdadera passió per las fabas ofegadas, ab bossins de botifarra negra y engrunas de cansalada, tant, que si quan ne som al temps no puch menjarne, soch dona á l' aigua: dorchs bé,

ahir mon pare prohibí á la cuinera que fés mes d' aquet guisado. Jo vaig rondinar y d' aquí naixeren las disputas. Al parlar de fabas, vá sortir á parlar de tú, y ab tó grave, mal humorat y sério me digué:—Isabel, preparéuvos per donar la má al marqués de Casa-Titella demá al dematí á la iglesia de Sta. Maria.....

—¡Llamps y sofre! Ja podias comensar per aquí y no passá 'l temps entretenint en dirme que t' agradan las fabas.

—Déixam acabar: Al sentir aquella nova tant inesperada, no vaig sabé que dir y per fer alguna cosa, vaig cáure en basca. No hi valgueren plors, ni gemechs, ni raves fregits y demá al tocar las dotse, la filla del compte del Aglá, será la esposa del marqués de Casa-Titella.

—Es necessari ó *necessaria* una determinació.

—¿Qué pensas fé?

—¿M' estimas?

—Com una burra.

—¿Cmcr, sigui grán ó petit?

—*Domana.*

—Donchs bueno: apartat d' aquí qu' entraré dintre y t' ho explicaré practicamente.

—¿Que t' proposas?

—Poca cosa, ¿Has sentit á parlar de resolucions extremas? ¿Jugá 'l tot pel tot? Donchs are hi hem arriuat.

—Explica 'l plan.

—Quan ton pare entri al teu quarto, que m' hi trovi dintre y en máni-gas de camisa.

—Te pegará.

—Mel, me pegará. ¿Ho aprobas?

—May, lo meu honor avants que tot. No voldria que pels carrers de Egara se venguessin romansos explicant lo fet. Pósat al meu puesto.

—Precisament no busco altre cosa que posarme al teu puesto.

—Pensa un altre medi.

—Donchs bueno, baixa tú y vina á casa.

—Y que hi faré á casa teva?

—Lo mateix que jo faria si 'm deixes- sis entrar.

—*No ma sirvas Cucurulla.*

—¡Jo que pensaba que m' estimabas! ¡Jo que creya que per mi farias qualsevol sacrifici!... Acabém, qu' es tart y 'ls del Castell 'ns guipan. O baixas incontinenti ó 'm trech l' espasa y 'm forado 'l ventre. A la una.... á las dos..... á las.....

—Espera. Per probarte que no soch insensible, y de que t' estimo com una benéita, baixo ó puja.

—Donchs baixa.

—Bueno, apártat d'aquí, girat d' esquena y tanca 'ls ulls una estona.

—Quan estiguis, avisa.

Lo guerrero baixa de la escala, s' enratira uns quants pasos y 's gira d' esquena per no veure la baixada d' ella.

Al acte que la egarense se disposaba á treure la cama dreta fora de la finistra per baixar, un bulto ab estrenya caps y barba blanca, li tapa la boca ab un aixuga-mans y d' una revolada la fica dintre.

—¿Encare no estás llesta? pregunta 'l guerrero sense girá 'l cap.

Compte y sense di *oate ni moste*, li clavan un fari de garrotadas, que 'ls del Castell creyent qu' eran los moros van posarse sobre las armas.

Va sé una pallissa de *padre y muy señor mio la presente sirve.*

Tot Egara se 'n vá enterá y vá riure.

Lo jove Duch, guerrero de cor, al veure la deshonrosa taca d' oli que li habia caigut á sobre, sense que hi bastés ni amoniach ni benzina per treure-sela, prengué la resolució de anar á sopar ab 'ls angels, (no ab 'ls músichs.)

Al efecte, baixa torrent avall, passa per la font de Santa Maria, travessa 'ls horts, trepitxan las cols, ensiam y monjetas rénegas y no para fins á la font del Tintorer.

Béu dos glopets d' aygua, encén un cigarrillo, s' aixuga 'l front, desenvaina la espasa..... y s' entretén en fer flaviols de canya.

Al cap de dos dias, la filla del Compte del Aglá se casaba ab lo Marqués de Casa-Titella que diuhen que li dona no mes que fabas ofegadas cada dia.

Si passéu per lo torrent de Vallpa-

radís, no badéu sobre tot y passéu de llarg y corrent perquè l' ánima del Duch fora molt fácil que os fes ensopegar y cáure.

C.

Tarrasa 20 Abril de 1886.

BARRETADAS

La SOCIETAT DEL BARRET, posa en coneixement de tots los sócis que no 'ns ha sigut possible publicar los retratos de tots ells, ni fer sortir número doble.

La causa de tal efecte, ó al revés, no es altre, que l' artista encarregat de fer los clixes, desitjant presentar una cosa bona, s' ha posat d'acort ab la famosa casa Goupil y Compañia, de París, que si no té molta feyna, enviará la dita casa mitja dotzena de fadrins-professors artistas, que esperém farán sortir una cosa digna del seu nóm.

Ja 'ns fém cárrecch que aixó ho allargarán tant com podrán y farán regular consum de pá y vianda, pero la SOCIETAT DEL BARRET no mira trevas y si no 'ls pot doná talls de badella, no 'ls faltarán patatas á tot pasto.

Sentim aquet retrat, pero no hem pogut plorar de cap manera.

Creyéu publicarlos entre Tots Sants y Pasqua.

Sembla que s' ha declarat una verdadera epidemia ab tots los ets y uts en nostre ciutat.

Hi há una pasa de enamorats ó que ho fan veure, que si dura una mica mes, no 's trovará ni per remey, cap noya en vaga.

Cent trenta set cartas hem rebut ab poesias ó versos dedicat tots á varias ninfas de Tarrasa.

Hi há una noya á qui ván dedicadas setanta nóu poesias. Ni que tingués 'l cor ab aixampas podria apagá 'l foch de tanta xifladura.

Per no dir qui es, com diria un que jo conech, en lo próxim número publicarem lo retrato.

Imposibilitats d' insertarlas totas (las poesias, no las noyas) hem determinat que en cada número s' inserti la que per la sort li toqui.

Mes ben dit: las rifarém y aixis no hi haurá descontents de cap mena.

¿Estarán contents? Si per cas qu' ho diguin que 'ls dirém que ho deixin.

e Rn

LA ASO

RAL

per endavinarlo!

34, Norte, 40, Tarrasa.

Lo nostre estimat Rey Oniv X (Que Déu li dongui migranya) nos ha escrit desde la California una carta, dientnos que ha rebut lo nostre periódich ab molt gust y 'ns felicita per l' increment que prent nostre Societat y 'ns envia recados.

Mes valdria qu' enviés llangonissas; no obstant li doném las gracias y li desitxém tota classe de prosperitats.

Diu que ha tingut un nen (la seva dona, no ell) y que si per un d' aquells cassos no pogués venir pel carnaval, vindria son heréu que fora igual.

Nosaltres, atesant aquestas rahons, ja hem buscat dida y hem fet provisió de biberons y draps de tela, gorretas y bolqués si per conta del pare ve sont fill á visitarnos.

Home previngut val per cinquanta.

RATLLAS CURTAS.

La cansó del calavera.

Jo soch un jove—molt calavera,
tinch, si no m' erro—vint y sis anys,
jo no travallo—y es ma carrera
dar á las noyas—grésus desengany.

Porto bigotí—risca de penals,
trona y levita—com un *Don Juan*;
si per la vila—per mi preguntas,
¡Quin calavera!—tots te dirán.

No ho errarán:
totas las noyas—buscan mon cor,
soch de la vila—Deu del amor.

D' una mirada—ja las llastimo,
pobres noyetas—quin tremolar:
totas esperan—qu' un «jo t' estimo»
diguin mos llabis—per no penar.

Goso y disfruto—qu' ellas pateixin
mentres qu' amable—mitj sonrient,
tiro floretas—qu' enllepoleixin
dolsa esperansa—d' aymanat atent.

Mes mon cor ment,
qu' un calavera—may sent amor;
totas l' hi agradan—y 'ls dona 'l cor.

Jo per las blancas—faig mil posturas,
de las morenas—corro al detrás,
rossas me donan—plers y venturas,
cor que desitjas—ja ho lograrás.

No miro siguin—pobres ni ricas;
viuda ó donzella—tot m' es igual;
mes ab casadas—si t' hi embolicas,
pots algun dia—rebre algun mal.

Y aixó no val,
qu' un calavera—pot doná amor
mes que no prengui—*vida y honor*.

Jo coneix pare—que si ell podia
darme una tunda...—¡Deu nos en dó!
calla y vigila—de nit y dia,
y espera sempre—bona ocasió.
Y aixó m' agrada—me dona vida,

fugí, amagarse,—que millor cel?
vaja, no diguin—es goig sens mida
viure d' eix modo—sempre ab recel.

Jo soch estel
que bé s' enlayra—vers al amor,
quedant á terra—sempre mon cor.

Jo m' emborratxo—tant com se puga,
jo també jugo—qualsevol joch:
si un calavera—no béu ni juga,
deixa de serho;—jo no me 'n moch.
Per xó las noyas—no resisteixen
qu' ellas sols buscan—joves com jo,
qu' ara las prenen,—ara las deixen,
are rondinan—sens compassió.

Quin goig milló,
ser calavera—beure y fumar
y á las noyetas—amor donar.

Y es ma carrera
ser calavera,
ser calavera—de professió.

Tarrasa.

A. DE G. Y R.

VEUS DE SAFREIX

No podém méns que donar las gracias á tothom per la bona acullita que se 'ns ha dispensat.

En vista de que várem acabar en un amén Jesus la edició del passat número, de la qual, se 'n van tirá 14.000 exemplars, (¡mentida!) amentem lo tiratge del present que si en la Imprenta tenen prou paper, se 'n farà una bárbara edició, (per márfagas.)

La SOCIETAT DEL BARRET, atenent que serán molts 'ls ingressos vista la demanadissa que hi há de periódichs, es molt probable que reparteixi un *dividendo* partit pel mitx entre tots los socis.

S' han comensat ja las obras del edifici hont te d' instalarse la SOCIETAT DEL BARRET.

Tanta es l' aflluencia de miróns que hi há, que ha sigut precis posarhi un cordó de gossos, l' un detrás del altre mossegantse la qua mutuament, á fi de que los tres cents mestres que hi travallan, puguin fé la seva feyna sense entrabancartse.

Los fonaments ja sont fets y sols falta fé lo demés per estar tot llest y acabat.

Hí há cinquanta tres forns d' obra, que continuament couhen rajolas y tobas, y are 's tracta de fé vení 'l Llobregat per amarrar cals, ja que la població s' ha resentit d' una escassés d' aygua, que prompte hauria causat trastorns inmensos.

¡Com que se 'n necessita tanta!
Y per acabarho d' arreglar, los tres

mitl vuit cents manobras que expresament han vingut de fora, son aiguarders tots: tothom béu aigua.

Ab aixó, figurin!

Han visitat nostra redacció los següents periódichs:

La Flàcia, de Uldecona; *La Xinxà*, de Bimbodi; *La Veu de la Garrella*, de Parets; *Lo Monyo de la Florinda*, de Llinás; *La Rossa*, de Vallvidrera; *La Pequeña*, de Cambrils y *La Blanca gaditana*, de Montblanch.

Agrahim la visita y no 'ls torném lo cambi.

CONEIXEMENTS INUTILS
Per las noyas

Modo de saber si 'l promés las estima.—S' encén una cerilla. S' aguanta ab dots dits ben dreta y sense mourela, y 's deix que cremi. Si lo cap de la cerilla cau al devant, prova evident que son molt estimadas. Si despres de caiguda s' inclina á un costat, no mes las estima una miqueta y si cau al detrás, malorum: busquin un altre perquè no las estima gents.

Si 's casarán ab ell.—Després de haber remanat bé un joch de cartas que hi faltin las quatre sotas (sobre tot aixó) y d' haber escapat ab la ma esquerra, van girantlas de una á una dient á cada carta que girin... etc. Si surti 'l cinch de bastos. Si coincideix ab la paraula sí, ja podan está seguras que hi haurá casori, y si es ab la paraula no, ja poden fé 'l que vulguin que no 's casarán ab ell.

Per saber si 's quedarán... per fías.—S' encén una cerilla y al moment se llença á dos passos de distancia. Si queda encesa, prova segura que 's casarán: si al acte de llençarla queda apagada, comensin á fé faldillas per Mares de Deu, que lo mes calent será l' aignera.

Modo de cassar joves.—Per are no n' hi ha cap, perquè 'l jóves van mes escamats que 'l que 's casa ab dona guapa.

Un que 'n sab la prima.

Amor etern:

(A EL·LA.)

Quant estich al teu costat
fréch á fréch de tas miradas,
sento al cor las bategadas
de dolsa felicitat.

Jo voldria cada dia
dirte sempre ab dols amor,
lo que sent mon pobre cor
enmalaltit per m' aymá.

Y en tos ulls enmirallarme
y en ta boqueta de cel,
xneclar la dolsosa mel
y de bésos saciarme.

Riure si riuhes tos llavis
y plorar si tos ulls ploran,
adorar lo qu' ells adoran
y mimvar los séus agravis,

Verdader y pur amor,
cel purissim d' alegría;
si sabessis meva aymia
lo que t' estima mon cor!

L' aucellet qu' en lo brancatge
refilánt pensa ab sa aymada,
y espera á la matinada
l' aucelleta pel folatge,
viu alegre, sens recel;
son cant, es lo cant de merlas.

CIPA

rie!

com
i ha
ab
Ahr
una
lega-
ra y
ue si
met-
se bé,

las gotas d' aygua son perlas de la rosada del cel.

Qu' aixis viu l' enamorat convertint aquesta vida en parahís que 'l convida á darli felicitat.

Jo prou voldria, amor meu, recullir quant tu no miras, tots los sospirs quant suspiras, tot l' amor si es l' amor teu.

Fora ma vida mimarte, y recullint lo teu mimo, escoltar un «jo t' estimo» y com un Deu adorarte.

Contar á grapat las horas qu' al teu costat estaria, y donarte, vida mia, caricias encantadoras.

Y enllasat lo nostre cor y units per sempre ab dols' llassos, recullirte en los meus brassos esposa del meu amor.

Abril 1886.

R. MENINS.

Galeria de celebritats

Lo tio fresco.—En Pero sense por.—En Pau Timbalas.—L' Agutsil, boifarra sense fil.—En Rossega sebas.—En Xinxola.—En Nap, 'l Rap y 'l Bufa.—En Somia truitas.—En Pere Botero.—En Robert de las cabras.—D. Ré, calsas de papé.—L' Apotacari d' Olot.—En Tinyeta.—L' Espia del Portal nou.—Lo Maco pobre.—Lo Fill d' en sense.—En Joan de la carbassa gran.—L' Arreplega rahons.—En Xarau de la coneixensa.—En Taranná.—En Calsas, l' em-
Sau una burra
tolls.—En Jaumet, que may está quiet.—En Mora del ase.—En Simón del oncle.—En Mira y no 'm tochs.—En Perico del Palot.—La Sila del ret.—En Ribot del porch.—L' Antón del qui 's queda ja 's conpon.—En Matamoros.—Lo Noy de la mare.—La Vella dels comptes.—En Bernat pescaire.—En Posa duptes.—Sant Prim dels goixs.—En Pere Grullo.—En Comellas del dot.—Lo senyor Ramon que enganya á las criadas.—Lo delicat de 'n Tendra.—Lo senyor Mitja cerilla.—En Pistras.—En quiero y no puedu.—La ¡¡Angela!!—En Llepa fils.—En Sopa tobas.—y altres y altres y encara mes.

M. y B.

DE LA VORA DEL FOCH

—¿A quina hora surt lo tren d' un quart de vuit?

—A las set y quince.

—¡Sempre mudan las horas! ¡Si que surt tart!

—Afigurat tú, 'm deya l' altre dia 'n Batllori, que 'm vaig casar ab una viuda que tenia una filla casadora.

—Está bé.

—Afigurat are, qu' 'l meu pare, que 'ns venia á veure sovint, vá enamorar-se de la meva fillastra y si vá casar. De manera que 'l meu pare vingué á esser lo meu gendre, y la meva filla, venia á esser la meva mare, ja qu' era la dona del meu pare.

—Está bé.

—Afigurat are que nou mesos mes enllá, la meva dona vá teni un noy. De manera, que aquet noy era 'l cunyat del meu pare y per lo tant, lo meu oncle.

—Está bé.

—Afigurat, que la dona del meu pare, filla de la meva, va teni també un cama-curt. De manera, que aquet era 'l meu germá y al mateix temps lo meu net, perquè era 'l fill de ma filla.

Y la meva dona, venia á esser la meva avia, perquè era la mare de la meva mare.

—Esta bé.

—Afigurat, donchs, que com era l' home y al mateix temps lo net de la meva dona, y com es sapigut que l' home de l' avia es l' avi, aquí tens que jo soch l' avi de mi mateix.

—Justa la fusta.

—¡Si vosté te mes edat que 'l seu gerinál!—digué un á certa vella que no volia serho tant.

—Ja ho sé, contestá la vella; pero es questió de tres ó quatre mesos.

Un subjecte 's dirigeix á una agencia matrimonial.

—Deu los guard: ving aquí perquè voldria casarme.

—Esta bé: bona figura, faccions regulars... ¿Y que té vosté?

—Home, si tingues alguna cosa ja no 'm casaria.

CANTARS.

Ves si t' estimo María, que ja fá quatre semanas querrero sense girá 'l can, que porto, pensant ab tu, las calsas apadassadas.

Una hiema, una pantera, una gata, un gos, un gat, una guinéu y una sogra, son lector sit animals.

Ves si mon amor es grán, ves si t' estimo Adelaida, que vaig á fumá un cigarro del tabaco del teu pare.

Quant ting molt fret á n' al llit y calor jo vull que 'm donga, no mes faig que demanar y allavors dormo ab la conxa.

Per fé l' amor á las donas, has de ser desvergonyit, molta sang freda, pochos quartos, y fer veure qu' ets molt rich.

P. A. U.

EPÍGRAMAS.

Vá aná á trová á un escultor la senyora de 'n Pepet, perquè li fés un noyet per adorná un menjador. No 'l volia fer per punt l' artista, mes tant instá qu' al últim ho vá lográ y al moment n' hi vá fé un.

Un perruquer l' altre dia,

vá aná á veure á la Assunció si petits rissos volia, dientli que la serviria ab gust y ab bona afició. Prou li deya ab grans arditos que 'n tenia de remesos, pró ella digué:—Molt lluhits, en Pepet cada nou mesos me n' está fent de petit s.

(Enviats pel correu).

Correspondencia d' enamorats.

No créyam que fossin tants los que buscan y no trovan y 'ls que ho tenen y no ho deixan.

Vehosaquí las noticias--telegráficas fins avuy rebudas de xiflats y xifladas.

M. E.—Avuy aquest vespre espero que no faltará á la cita. Recórdat de portá l' aygua naff per si t' agafa basqueix. T' estimo.—J. C.

D. P.—¿Are que hem fet lo mal, ploras? Ja t' ho vaig dí que no hi habia seguritat. Per xó, ja ho sabs, lo qu' es jó no t' abandonaré. T'eu, R. T.

A. R.—No m' escriguis mes cartas perquè si ell ho sab, hi haurá una sacramental. La petita per are bona. Te estima de cor la teva, M.

M. C.—Si demá quant passi no tens la porta del detrás oberta, no t' miro mes la cara, P. B.

D. A.—¿De onze á dotze del vespre? Bueno. Soch l' home mes felis.—J. P.

F. R.—Lo dia que t' torno á veuret enrahonant ab aquell, t' engago á dida.—Ll. B.

M. M.—Tant es que risquis com que rasquis. No t' vull torná ni 'l manyoch de cabells ni 'ls retratos. Are si vols que t' torni 'ls petons que m' has fet, estich disposat á donartels ab interesos y tot. Si has sigut tant faba, jo no 'n ting la culpa.—A. C.

R. M.—Lo meu cor es un volcán, lo meu pit un infern, y lo meu cervell un forn. Tot jo cremo. Tu en cambi, ets tota gel. Animat, dona, que si de la vritat ne surt la llum, del calor 'n farém sorti encara que vulguis..... llonguets de cuarto.—P. P.

(Se continuará).

Geroglífich tonto.

P
Erpas QUA Y Pe Rn
ADA
LC
ADAO VELLA ASO
N
COR RAL

¡No si capfiquin massa per endavinarlo!

Imp. de Estrada, Miquel y C.ª, Norte, 40, Tarrasa.